Първоначалния гласъ на славеитѣ е много кресливъ и ясенъ и съ звука „*вийд*“ тѣ се събиратъ и послѣ се чува звука „*карр*“. Когато има нѣкаква опастность, звука „*вийд*“ се повтаря нѣколко пѫти и отъ врѣме на врѣме се чува „*карр*“. Когато се разсърдятъ, чува се неприятния звукъ „*крес*“, а когато се учудватъ — чува се звука „*так*“. Младитѣ славеи отъ начало викатъ „*фиид*“, а по-послѣ „*кроек*“. Всѣки звукъ има различно значение, разбрано само за тѣхъ.

Пѣнието на славеитѣ, което привлича вниманието на всѣкиго отъ насъ, е до толкова прѣкрасно и своеобразно, и въ него се изразява такава пълнота отъ зву-